

IV. Wybór

Leszek pewnie ukończyłby polonistykę
ale śmierć w nim zagnieździła
bardzo wcześnie zapukała do akademika
szukając go w naszym pokoju

w kłębach papierosowego dymu przewracając
dwuosobowy pokój do góry nogami
i niczego nie znajdując na dnie popielniczki
bardzo wcześnie przyszła na wykład z baroku

szukając nie tam gdzie trzeba zamiast go
zdemaskować na stacji pani Mościckiej
która jednego z nas nazwała rozdziapiskiem
ale śmierć w nim zagnieździła

kiedy wyjechawszy w przemyskie
stałem się wierszopisem pośmiewiskiem

V. Szlachcie polski Jan Trupski

zaczę od tego że nazwisko starodawne
i niebrzydkie autentyczny szlachcic polski
z XVII wieku w każdym razie czuć ski
na odległość i to bez ekspozycji zwłok

zaczę więc od tego że nazwisko równie
starodawne i niebrzydkie co Dycki
autentyczny szlachcic ukraiński w każdym
razie do Dycia ktoś dodał cki

do trupa ktoś dodał ski jakby to było zabawne
zresztą co nie jest zabawne w świecie
w którym Dycio jest li tylko Dyciem i niczym
więcej choćbym się nawet związał z Leszkiem

VI. Odbiorca

w sąsiednim pokoju umiera
moja matka która mimo to
zatrudnia się myśleniem o mnie
jeszcze kiedyś napiszę

na czym polega umieranie
moje i jej w ciemnym pokoju
dolnym w tym samym który
dawniej należał do Wandeczki

jeszcze kiedyś napomknę na czym
polega jej pobyt w Chicago w ciemnym
pokoju górnym skąd nam uwzględniając
nasze potrzeby wysłała dolary i paczki

VII.

jeszcze kiedyś napomknę na czym
polega jej pobyt w Chicago w ciemnym
pokoju górnym skąd zdaje się więcej
i lepiej widać dlatego wysłała nam paczki

i sny uszkodzone poza granicami kraju
zwłaszcza sny docierają do nas rozszabrowane
i zabezpieczone w foliowym woreczku
(nie o to chodzi że w pustym) ale to już jest

temat na kolejny poemat w sąsiednim
pokoju umiera moja matka która się porusza
jak pod folią nie wstając z łóżka
trzeba tę folię najpierw zwinąć do środka

VIII.

ten wielki dom jest za wielki
za gościnny dla mnie i dla mojej
umierającej przyszedłem do niej
by poprawić koldrę spod której wystaje

śmieszna mała dziewczynka
co się już nigdy nie przebudzi
śmieszne małe patyki w miejsce
rąk i nóg które na powrót wsadzam

do snu niech się nie pogubią
niech się nie pobrudzą
i niech się nie płaczą w koszuli nocnej
którą jej kupilem u Szalańskiego

IX. Przedmowa

motył kołysze się w trawie i na swój
sposób uszczęśliwia kolorowy świat
lub unieszczęśliwia zważywszy ów fakt
że przyfrunął znikąd

i spoczął na liściu koniczyny
z kwiatu na kwiat ale przede wszystkim
do dziś pozostaje nieodgadniony
pośród czterolistnej koniczyny zważywszy

i to że liczą się wyłącznie fakty

1.

od niepewności trzymaj mnie Panie
jak możesz z daleka w nowo wynajętym
mieszkanu i od niepewności prowadź
na własne pokoje w których będę u siebie

wraz z Marysienką wprawdzie jej zmarła matka
zajmie wszystkie cztery pokoje mimo spopielenia
zwłok a nawet żdziebko więcej i wraz z naszym
kocurkiem będzie u siebie nie wątpię w to obserwując

Homcia kici kici igrzaj ze mną ja również jestem
wesołą myszką przyznaję się do tego z uwagi na dorobek
poetycki i dyrdymałki i też poproszę o spopielenie
zwłok by nie została po mnie sztuczna szczeka nagrobek

Eugeniusz Tkaczyzyn-Dycki

Fragment większej całości

Eugeniusz Tkaczyzyn-Dycki – ur. w 1962 r. w Wólce Krowczyckiej koło Lubczowa. Autor książek poetyckich: „Nona i inne wiersze” (1990), „Peregrynacje” (1992), „Młodeńce o wznowieniu debiutów” (1994), „Libro mortuorum” (1997), „Przewodnik dla bezdomnych mieszkanin odmieńca zamieszkała” (2001), „Przewyższe do ranka o nieśmierci” (2003), „Lanecel Magrody Literackiej im. Barbary Sadovskiej (1995) i Nigdy” (Niemiecko-Polskich Dni Kultury w Dreźnie (1998), „Mieszka w Warszawie. Redakcja serii i fotografe: Tadeusz Dąbrowski, opracowanie graficzne: Przemek Dąbrowski